

Sprookje van de gebroeders Grimm: De gelukkige Hans

Hans heeft jarenlang bij zijn baas gewerkt. Het is tijd om afscheid te nemen en betaald te worden voor al zijn noeste arbeid. Hij krijgt een klomp goud. Onderweg naar huis gebeurt er steeds iets onverwachts, waarna Hans een geweldige deal sluit en zijn goud ruilt voor een paard, het paard voor een varken enzovoort. Elke keer is hij zielsgelukkig met de ruil. Uiteindelijk komt hij met lege handen, maar intens gelukkig thuis.

Na jaren hard gewerkt te hebben, besloot Hans terug te gaan naar zijn moeder. Hij vroeg zijn baas om zijn loon. Die gaf hem een klomp goud, zo groot als zijn hoofd. Hans tilde de klomp op zijn schouders en begon aan zijn reis naar huis. Het eerste stuk ging gemakkelijk. Maar daarna werd de klomp steeds zwaarder. Hans kreeg ook pijn in zijn voeten van het lopen. Toen zag hij een paard voorbijkomen met daarop een vrolijke man.

'Wat moet dat heerlijk zijn, zo op een paard rijden,' zei Hans tegen de man. 'Geen pijn aan je voeten. En je komt vooruit zonder dat je het merkt!'

'Maar waarom ben je dan te voet?' vroeg de man.

'Ik moet wel,' zei Hans. 'Ik ben op weg naar mijn moeder en ik heb geen paard.'

'Weet je wat,' zei de man. 'Laten we ruilen. Jij mijn paard en ik de klomp goud.'

Hans geloofde niet wat hij hoorde. Wat ontzettend aardig van deze man!

'Dat lijkt me geweldig,' zei Hans. 'Maar let op; de klomp is heel zwaar!'

Dat leek de man niet erg te vinden. 'Als je wilt dat het paard harder gaat,' zei hij, 'moet je "hop, hop" roepen.'

Blij reed Hans op zijn paard verder naar huis. Vrolijk riep hij 'hop, hop!' En nog een keer: 'Hop, hop!' Maar na een tijdje had hij zo vaak 'hop, hop' geroepen, dat het paard veel te hard reed. Zo hard dat Hans van het paard viel. Een boer die toevallig voorbij liep met zijn koeien hielp Hans overeind.

'Paardrijden is gevaarlijk,' mopperde Hans. 'Je kunt beter koeien hebben. Die lopen lekker rustig. En ze geven ook nog melk!'

'Nou, ik wil jouw paard wel ruilen voor één van mijn koeien,' zei de boer.

'Echt?' vroeg Hans en hij lachte van oor tot oor. Samen met de koe liep hij verder naar huis.

Maar toen Hans dorst kreeg, bleek de koe geen melk te geven. Net op dat moment kwam er een slager langs met een big onder zijn arm. Die zei: 'Och, och, dat is een oude koe. Die geeft geen melk meer, jongen. Je kunt alleen zijn vlees nog eten.'

'Maar ik houd niet van koeienvlees,' zei Hans.

'Daar weet ik wel wat op,' zei de slager. 'Laten we ruilen.'

Blij liep Hans met het varkentje door. Nu had hij een lekker sappig varkentje waar hij heel lang van zou kunnen eten. Hij verbaasde zich erover hoe goed alles tot nu toe was gegaan. Steeds als er iets vervelends leek te gebeuren, was het zo weer opgelost. Toen hij bij een dorpje kwam, zag hij een man messen slijpen.

'Zo, jij ziet er vrolijk uit,' zei de man tegen Hans. 'Het gaat zeker goed?'

'Jazeker,' zei Hans. 'Eerst liep ik met een klomp goud op mijn schouders. Die was zo zwaar dat ik bijna niet vooruit kwam. De klomp heb ik kunnen ruilen voor een paard. Maar het paard lied veel te hard. Dat heb ik geruild voor een koe. Die gaf alleen geen melk meer. Toen heb ik de koe geruild voor dit sappige varkentje!'

'Je klinkt heel gelukkig,' zei de man. 'Maar zou je geen messenslijper willen zijn? Daar kun je veel geld mee verdienen. Je hoeft alleen maar te kunnen slijpen.'

'Dat zou ik best willen,' zei Hans. 'Maar hoe? Ik heb geen steen om mee te slijpen.'

'Je kunt er wel één van mij krijgen,' antwoordde de messenslijper. 'Als jij mij jouw big geeft.'

Hans aarzelde geen moment. Het leek hem fantastisch om veel geld te verdienen. Hij gaf het varkentje aan de man en tilde de steen op zijn schouders. Fluitend liep hij verder naar huis. Nu zou hij snel rijk worden.

Maar na een tijdje kreeg Hans pijn in zijn rug van het tillen. En omdat hij al zo lang onderweg was, begon hij moe te worden en honger te krijgen. Gelukkig kwam hij langs een put met water. Hij stopte en zette de steen op de rand van de put. Net toen hij voorover wilde buigen om een slokje te nemen, viel de steen met een plons in het water. Even was Hans stil. Toen draaide hij met zijn schouders en dacht: fijn dat die zware steen weg is! En dolgelukkig rende Hans naar huis.

- Susan Schaeffer-

Vragen bij het verhaal

- Welke verhaal-appel van de poster hoort bij dit verhaal?
- Wie op de poster heeft dit verhaal gehoord? Waarom denk je dat?
- Is er in het verhaal iets dat je verbaast?
- Hans begint zijn reis met een goudklomp. Vertel in je eigen woorden wat daarmee gebeurt. Hierbij kun je de kalenderplaat als geheugensteun gebruiken.
- Wat heeft hij als hij bij zijn moeder aankomt en hoe voelt hij zich dan?
- De Grote Vraag van vandaag is: Hoe word ik gelukkig? Welk antwoord zal Hans daarop geven, denk je?
- Wat is jouw antwoord op de Grote Vraag van vandaag?

Grote Vraag (1)

Bij elk van de verhalen in dit thema vindt u een verwerkingssuggestie met als titel 'Grote Vraag'. Doel hiervan is dat de kinderen met deze vraag aan de slag gaan en zo dicht bij een mogelijk antwoord komen op zo'n grote levensvraag. U kunt deze verwerkingssuggesties – waar mogelijk – eventueel ook gedurende het thema over een aantal groepjes kinderen verdelen. Sluit het thema dan af met het laten zien van alle resultaten.

Recept voor jouw geluk

De kinderen maken met potloden, verf, oude tijdschriften en/of kranten hun recept voor geluk. Wat heb je nodig (de ingrediënten) voor geluk en hoe ziet het geluk eruit?

Het 'Geluksjournaal'

Maak een 'Geluksjournaal'. De kinderen stellen leerkrachten, klasgenoten, ouders, mensen op straat enzovoort de vraag 'Hoe word je gelukkig?'. Dit filmen ze. Ze monteren de filmpjes tot een kort, boeiend 'Geluksjournaal'. Projecteer dit via het digibord.

De Verhalenboom

De Verhalenboom vertelt: 'Ik ben de Verhalenboom. Ik sta hier al eeuwen, met mijn wortels diep in de grond. In de loop van de tijd bouwden mensen een plein om mij heen. Ze zitten tegen mijn stam en kinderen doen tikkertje in mijn schaduw. En ondertussen praten ze... Ze stellen vragen. Grote Vragen. Vragen over het leven.'

En ik, oude verhalenboom, kan niet meepraten. Of toch? Kijk eens goed naar mijn appels! Dat zijn geen gewone appels; het zijn verhaal-appels. Soms is een verhaal het beste 'antwoord' op een Grote Vraag. Want een verhaal kan helpen om een antwoord op een Grote Vraag te vinden. Of weer een nieuwe vraag oproepen. De verhalen kunnen je laten huilen. Of lachen. Of boos maken. Sommige verhalen onthoud je voor altijd. Andere ben je vijf minuten later alweer vergeten. Dat geeft niks. Zo gaat dat nu eenmaal met verhalen.